

Arrest

nr. 219 327 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, houder van een F+-kaart, vertrok in 2016 naar Turkije met het oog op het volgen van een psycho-medische behandeling.

1.2. Op 4 oktober 2018 vroeg verzoeker een visum aan teneinde terug te keren naar België.

1.3. Deze aanvraag werd op 12 oktober 2018 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

(...)

wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

Het doel van deze aanvraag, namelijk terugkeren naar België om in zijn vroegere administratieve toestand geplaatst te worden, zal niet vervuld kunnen worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel: schending van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art 62 Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van art. 32 van de Visumcode, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat verweerder deze verplichtingen niet is nagekomen, meer bepaald in het licht van de schendingen van art. 32 van de Visumcode zoals hieronder uiteengezet, betrekking hebbend op de door verweerder aangevoerde weigeringsgrond.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd: a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale

betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten, vij) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

De eerste en enige weigeringsgrond luidt als volgt:

" Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

Het doel van deze aanvraag, namelijk terugkeren naar België om in zijn vroegere administratieve toestand geplaatst te worden, zal niet vervuld kunnen worden.

Betrokkene kan zich immers niet beroepen op de bepalingen van art. 42quinquies van de wet van 15.12.1980 met

betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 42quinquies bepaalt immers dat de vreemdeling die een duurzaam recht op verblijf heeft verkregen, dit recht op verblijf verliest door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.

Mijnheer verklaart dat hij sinds de laatste 3 jaar in Turkije woont en bovendien is hij ondertussen afgevoerd van ambtswege sinds 30.06.2016.

Bijgevolg heeft hij zijn verblijfsrecht verloren en wordt het visum geweigerd."

Uit de uiteenzetting in de bestreden beslissing blijkt niet dat de intentie van verzoeker met betrekking tot de voorgenomen verplaatsing naar het Belgisch grondgebied wordt betwijfeld.

Verzoeker heeft in het verleden reeds een verblijfsrecht verkregen; hij wenst op basis hiervan opnieuw wettelijk in het rijk te verblijven.

Evenmin wordt aangehaald dat dit doel geen legitieme reden zou zijn tot het verkrijgen van het beoogde visum.

Het wordt an sich niet betwist dat dit het doel is van verzoeker; het werd dan ook voldoende aangetoond conform art. 32 Visumcode.

De bestreden beslissing betreft geen weigering van herinschrijving in het vreemdelingenregister of beslissing tot vaststelling van het verlies van het duurzaam verblijfsrecht. In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom verzoeker, bijvoorbeeld indien zijn vraag tot herinschrijving zou worden geweigerd, niet zou terugkeren naar Turkije voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de toepassing van art. 42quinquies Vw. Het visum wordt geweigerd omdat de administratieve overheid van oordeel is dat op basis van dit artikel het beoogde doel van verzoeker geen kans op slagen heeft.

Het aangehaalde artikel is echter niet de enige grond waarop verzoeker, gebaseerd op zijn vroeger verkregen verblijfsrecht, opnieuw gemachtigd kan worden tot verblijf.

Verzoeker kan zich beroepen op de toepassing van art. 19, §2 Vw. iuncto art. 25/2 KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iuncto KB 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

De administratieve overheid heeft de gegeven elementen niet correct beoordeeld, heeft onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier en is tot een onredelijk besluit gekomen, in strijd met art. 32 van de Visumcode."

2.2.1. In de mate verzoeker de formele motiveringsplicht aanvoert, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel duidelijk aangeeft de motieven van de bestreden beslissing te kennen en deze te begrijpen, nu hij deze tracht te weerleggen.

In concreto voert verzoeker aan dat hij er geen geheim van gemaakt heeft dat zijn doel is om opnieuw wettelijk in het Rijk te verblijven. Verzoeker betwist evenwel dat dit geen legitieme reden zou zijn voor het verkrijgen van het visum. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 44 *quinquies* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en wordt gemotiveerd dat deze bepaling niet nuttig kan worden ingeroepen door verzoeker omdat hij reeds meer dan twee achtereenvolgende jaren het Rijk heeft verlaten, voert verzoeker aan dat hij zich daarnaast ook kan beroepen op de toepassing van artikel 19, §2, van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 *iuncto* het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende de vaststelling van de gevallen waarin een van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer duurt dan één jaar, kan gemachtigd worden er terug te keren.

2.2.2. Artikel 19, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.”

2.2.3. Artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

“§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting (of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen), en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.

§ 2. Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 1°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, kent de burgemeester of zijn gemachtigde de machtiging tot beperkt verblijf toe aan de vreemdeling, schrijft het gemeentebestuur hem in het vreemdelingenregister in en overhandigt het een bewijs van inschrijving in dit register, of, indien de vreemdeling reeds houder is van een dergelijk bewijs, brengt het gemeentebestuur hem op de hoogte van de beslissing.

In het andere geval beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een document overeenkomstig het model opgenomen in bijlage 40. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

§ 3. Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoon dat de aanvraag werd ingediend. Het gemeentebestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de bewijzen bedoeld bij § 1, tweede lid, en van het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

In het andere geval beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een document overeenkomstig het model opgenomen in bijlage 40. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent aan de vreemdeling, schrijft het gemeentebestuur deze in het vreemdelingenregister in en overhandigt het een bewijs van inschrijving in dit register, of, indien de vreemdeling reeds houder is van een dergelijk bewijs, brengt het gemeentebestuur hem op de hoogte van de beslissing.

Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, niet vervult, verwerpt hij de aanvraag tot machtiging tot verblijf en geeft het hem in voorkomend geval het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van bijlage 13.

(§ 4. Indien uit de controle van de reële verblijfplaats die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren blijkt dat de vreemdeling die [1 ...]1 een aanvraag gebaseerd op artikel 61/7 van de wet, op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoonst dat zijn aanvraag werd ingediend. Het gemeentebestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de voorgelegde documenten en het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

De bepalingen van § 3, tweede tot vierde lid, zijn van toepassing op de aanvraag bedoeld in het eerste lid].)

§ 5. Dit artikel is niet van toepassing op de vreemdelingen die een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis, van de wet indienen.

§ 6. Dit artikel is niet van toepassing op de onderdanen van een derde land die een aanvraag voor een toelating tot arbeid bedoeld in artikel 61/25-1, van de wet, op basis van artikel 61/25-2, § 2, van de wet, indienen."

Verzoeker verwijst in het middel slechts op algemene wijze naar dit artikel en licht op geen enkele wijze toe waarom hij zich in een van de in artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene gevallen zou bevinden. Bovendien voorziet §1, eerste lid van deze bepaling duidelijk dat deze bepaling betrekking heeft op de vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden. Deze bepaling heeft aldus geen betrekking op verzoeker, die met de huidige visumaanvraag een dergelijk verblijf van maximaal drie maanden tracht te bekomen.

2.2.4. Wat betreft het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende de vaststelling van de gevallen waarin een van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, laat verzoeker eveneens na te duiden op welke gronden in dit besluit hij meent aanspraak te kunnen maken. Het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 voorziet in de artikelen 3, 4 en 5 in drie categorieën die kunnen aanspraak maken op terugkeer. Verzoeker verklaart geboren te zijn in 1971, zodat hij enkel voldoet aan de leeftijdsvoorwaarde, bepaald in artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995.

Overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet dient een dergelijke aanvraag evenwel in regel te worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. De wetgever heeft echter voorzien dat in een wet of een koninklijk besluit kan worden afgeweken van deze regel.

Artikel 6 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 voorziet het volgende:

"De aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren wordt door de vreemdeling ingediend overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, kan de aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren eveneens indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft."

Verzoeker beoogt evenwel iets anders, met name dat hij eerst wordt toegelaten, teneinde vervolgens op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de aanvraag in te dienen. Hij voert evenwel geen reden aan waarom hij niet, na een verblijf van drie jaar in het buitenland, de aanvraag via artikel 9 van de vreemdelingenwet kan indienen.

Hij diende derhalve, indien hij wenste dat zijn aanvraag werd getoetst aan de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, aan te tonen *"dat hij reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie*

maanden". Vermits verzoeker in Turkije verblijft en met zijn aanvraag pas beoogt tot een dergelijk verblijf te worden gemachtigd, is dit kennelijk niet het geval.

Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij stelt dat hij nog andere wettelijke mogelijkheden had om zich opnieuw te laten inschrijven. Bijgevolg kon de verwerende partij op goede gronden vaststellen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zijn, vermits terecht werd vastgesteld dat verzoeker zich niet kan aanmelden bij het gemeentebestuur om in zijn vorige administratieve toestand geplaatst te worden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2.2 Tweede middel: schending van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw.

Het familieleven van verzoeker maakt een tweede en bijzondere specifieke omstandigheid uit.

Art. 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen."

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang, en bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde."

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM.

Nergens blijkt dat de gemachtigde bij de weigering rekening heeft gehouden met het onderhouden van de familierelaties.

Verzoeker heeft het rijk verlaten enkel en alleen voor een medisch-psychologische behandeling. Hij is in België opgegroeid en heeft hier zijn netwerk. Zowel zijn eigen kinderen als zijn ouders, broers en zussen wonen nog steeds in België.

Hij heeft in Turkije bijgevolg geen netwerk om hem te ondersteunen nu deze behandeling is afgelopen.

Zijn volledige familieleden, waar verzoeker gezien het bovenstaande bijzonder nood aan heeft, ligt in België.

Tijdens zijn behandeling heeft hij steeds, in de mate van het mogelijke, contact proberen te houden met zijn kinderen, in het bijzonder met zijn nog minderjarige zoon O. A. (stuk 5), maar de langdurige scheiding weegt inmiddels zwaar.

Nu hij bijkomend op zijn familie moet rekenen als ondersteuningsnetwerk na afloop van de (wel succesvolle) behandeling voor zijn verslavingsproblematiek, is een verdere scheiding absoluut onhoudbaar.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn familie anderzijds.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.”

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat de bestreden beslissing noch een inbreuk kan vormen op de familiale relaties, noch op het privéleven van verzoekende partij. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is van toepassing op verwijderingsmaatregelen. De huidige beslissing betreft echter een visumaanvraag.

Daarnaast wijst de Raad op het volgende:

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Verzoeker voert aan dat hij België enkel heeft verlaten voor een medisch-psychologische behandeling en dat hij in België is opgegroeid en er zijn (familiaal) netwerk heeft. Hij wijst erop dat hij ook tijdens zijn behandeling contact heeft proberen te houden met zijn kinderen in België.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij een 48-jarige man is die uit eigen beweging is teruggekeerd naar Turkije. Verzoeker voert geen enkele reden aan waarom hij deze behandeling niet in België kon volgen, noch waarom de behandeling van die aard zou zijn geweest dat het hem gedurende drie jaar niet mogelijk was om periodiek naar België terug te keren teneinde het verblijfsrecht te behouden. Artikel 19 van de vreemdelingenwet en artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien ook in de mogelijkheid om in dergelijke omstandigheden, indien nodig, de verblijfstitel te laten verlengen. Verzoekers familiale en sociale banden lijken dan ook niet dermate hecht te zijn nu verzoeker drie jaar van hen gescheiden heeft geleefd en het niet noodzakelijk heeft geacht de wettelijke mogelijkheden aan te wenden om het verblijf te behouden. Bovendien, zo is gebleken uit de bespreking van het eerste middel, houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoeker definitief van zijn familie en kennissenkring in België wordt gescheiden, maar dat verzoeker, die meent over een recht op terugkeer te beschikken, daartoe de gepaste aanvraag moet indienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT